

[Justitsministeren.]

har voldt Vanskeligheder, hvad ogsaa de Bemærkninger, som de ærede Ordførere har gjort om, at det er et meget vanskeligt Emne, beviser. Jeg vil gerne sige, at en Berøjdelse mod nogen — jeg siger ikke, den var rettet mod mig —, men en Berøjdelse mod nogen for at have forhalet og forsinket Lovforslaget, har ingen Berettigelse; Vanskelighederne har som sagt ligget i det rent tekniske.

Jeg mener at have givet Udtryk for, at med dette Lovforslag er der endeligt og udtømmende medtaget de Forhold af Værnemageri, som skal belægges med Straf, og at det, der staar tilbage, kun er de Forhold, der skal belægges med, hvad man kalder økonomiske Sanktioner. Det ligger vel i Sagens Natur, at det ikke paa dette Tidspunkt er mig muligt at give nogen forpligtende Erklæring om, hvornaar Resten af Lovforslaget kan ventes. Det er vel endda sandsynligt, at det tredie Forslag ikke vil blive fremsat for den høje Rigsdag af mig. Naar man i Forslaget forlader det strafbares Omraade, gaar Sagen naturligt bort fra det Ministerium, som jeg varetager.

De Overvejelser, som hidtil har fundet Sted, viser, at der kan blive Tale om enten en Lov, der følger de Principper op, som er kommet til Udtryk i den tidligere vedtagne Lov om Revision af tyske Betalinger, eller der kan blive Tale om at indarbejde Konfiskationsbestemmelser eller Tilbagebetalingsbestemmelser, hvad man nu vil kalde dem, i et almindeligt Skattelovssystem, eller maaske i en særlig Skattelov. Hvilken Vej man vil gaa, vil afhænge af, hvad der giver det rigtigste Resultat, men jeg haaber, man vil forstaa, at jeg ikke paa nærværende Tidspunkt kan udtale mig nærmere herom.

I Forbindelse med Behandlingen af denne Lov er der nævnt et andet Spørgsmaal — et Spørgsmaal, der strengt taget ikke vedrører denne Lov —, nemlig dette: Hvor mange internerede der endnu sidder tilbage? Det er jeg ikke i Stand til bestemt at svare paa; jeg kan senere skaffe de sidste Oplysninger frem og meddele Udvalget dem. Jeg kan kun sige, at her i København sidder der ikke flere internerede, men i Sønderjylland sidder der sikkert endnu et Antal. Jeg er imidlertid enig i, at disse Oplysninger har Interesse, og jeg skal søge dem tilvejebragt. Jeg maa maaske her gøre opmærksom paa, hvad jeg tidligere har nævnt, at de, der sidder som internerede, sidder ikke under mit Ansvar.

Der er gjort en Bemærkning af det ærede Medlem Fru Alvilda Larsen om det

ønskelige i, at Domstolene vilde vise sig villige til at dømme efter Lovenes Aand. Det er naturligvis rigtigt, det maa man altid ønske, Domstolene vil være villige til, men i denne Sammenhæng bør jeg sige, at der foreligger mig bekendt ikke noget foruroligende om, at Domstolene i Forhold til Sagerne efter det første Straffelovstillæg ikke skulde være villige til at dømme efter Lovens Aand. Der har i Pressen og andetsteds været fremdraget enkelte Tilfælde, som har givet Anledning til Misfornøjelse. Dertil er kun at sige, at hvis det skulde vise sig, at en Dom med Rette giver Anledning til Beklagelse, er Retsmidlet mod en saadan Dom Anke, og i alle Tilfælde, hvor der er afsagt Domme, hvis Resultat kunde forekomme tvivlsomt, har Anke fundet Sted.

Saa har der været talt om den Forskel, der er mellem det foreliggende Lovforslag og det tidligere vedtagne Straffelovstillæg med Hensyn til Adgangen til Anke. Det er med velberaad Hu jeg har formet det foreliggende Lovforslag saaledes, som det er formet, idet jeg har ment, at man saa vidt muligt paa det Omraade, det drejer sig om, burde gaa tilbage til Retsplejelovens almindelige Regler. Det er ikke uden Betænkelighed, jeg har gjort det, og skulde det vise sig, at der inden for Udvalget var Ønske om at begrænse Adgangen til Anke ogsaa i disse Sager, saaledes at den gøres afhængig af Tilladelse af Ankenævnet, skal jeg ikke have noget imod det.

Til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen vil jeg sige, at der var noget af det, som det ærede Medlem sagde, som jeg ikke forstod: det skulde være særlig utilbørligt, at dette Lovforslag indeholder Bestemmelser med tilbagevirkende Kraft. Ja, mig forekommer det, at det vilde være temmelig orkesløst, om man kom med et Forslag, der satte Straf for, hvad der var sket i de sidste 5 Aar, og saa indføjede den Bestemmelse, at Loven ikke skulde have tilbagevirkende Kraft.

Jeg takker igen for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet, og udtrykker Haabet om, at det maa lykkes at gennemføre det meget hurtigt; fra Anklagemyndighedens Side er man interesseret i, at Lovforslaget fremmes meget hurtigt.

Oluf Pedersen: Med Hensyn til de internerede forstod jeg den højtærede Justitsminister saadan, at de ikke sad under Ministerens Ansvar, men under hvis Ansvar er det saa, at de ulovligt internerede sidder? Det maa vel være saadan, at fordi det er ulovligt, vil Ministeren ikke have med det at gøre, men saa maa de sidde under den